

Sõna

**Viimse vaenlasena
kõrvaldatakse surm.
1Kr 15,26**

Mõte

Kristus on üles tõusnud!
Tõesti, Ta on üles tõusnud!
Tänagi kostab see rõõmus
kuulutuse. Tänagi tähistame
rõõmuga Kristuse võitu
surma ja kaduvuse üle
meie, inimeste jaoks. Siiski
– me näeme ju, et need
asjad on maailmas endiselt
olemas. Pauluse esimeses
kirjas korintlastele
julgestatakse meid
kaugemale kiikama,
pakutakse julgust ja lootust.
Kord saab ooteaeg läbi,
maailm viiakse lõpule, meid
äratatakse üles ja viimnegi
vaenlane kõrvaldatakse.
Kuid juba nüüd ja praegu
võime rõõmsalt ja
lootusrikkalt kuulutada: tegu
on tehtud! Võimalus on
antud! Kristus on üles
tõusnud surnust ja elab!

Palve

Hea Isa taevas! Täname,
täname ja kiidame Sind
südamest! Aamen

Lihtsalt üle mõistuse!

Nii ütleme mõne asja kohta, millest me kuidagi aru ei saa. Jeesuse ülestõusmine surnust käib meil üle mõistuse. Kõik evangeeliumid ometi kuulutavad meile just seda. Kuulutavad, et seesama Jeesus, kes tapeti ristil ja maeti tõusis taas ellu. Teatavad, et see ei olnud enneaegse surma edasilükkamine, vaid võit surma kui sellise üle. Keegi pole tema ülestõusmist kirjeldanud, otse selle hetke tunnistajaid ei olnud. On olnud kohtumised tühja haa ja Ülestõusnu endaga. Ka nendel kohtumistel läks inimestel aega enne, kui nad hakkasid taipama. Kuid taibates need inimesed said uut jõudu, julgust ja lootust. Nemadki tunnistasid uue, ülevoolava, igikestva elu tulemist! Ja said sellest osa. Surm ei ole nüüd enam kõige lõpp, vaid ainult vaheaste. Ja läbi sajandite tänaseni on edasi pärandatud uue, taevaliku elu võimalust Jumala armu läbi, kes lasi oma Pojal käia inimese tee inimese eest lõpuni. Edasi läbi kaduvuse ellu!

Kas meie oleksime uskuma jäänud, kui oleksime seisnud Jeesuse tühja haa juures? Vaevalt küll. Vist oleksime samamoodi hakanud otsima „lihtsalt“ seletusi sellele faktile. Aga et see kõik käib meil lihtsalt üle mõistuse – seda me poleks kohe vist küll arvanud. Sellest tunneb ära Jumala tegutsemise, sest Ta ei mõtle nagu inimene. Sellest tunneb ära Jumala armastuse, sest armastuse tõttu Ta ei tahtnud, et ükski inimene hukkuks. Ime on midagi sellist, mida me seletada ei oska. Seepärast on õigesti öeldud, et kogu meie usk on üks suur ime. Mitte iga üksik ime, mida kirjeldatakse Uuest Testamendis, vaid see kõik kokku: Jumala inimesekssaamine Kristuses ja Ta võit kaduvuse üle.

Kristus on üles tõusnud surnuist ja oma surmaga surma maha tallanud! Me saame kaasa hõisata selle vana rõõmukuulutusega kuni kestab maa ja elab inimene. Olgu see kuulutus meile selgi aastal vana ja hea, kuid ikka värskel! Andku see kuulutus, mis käib üle mõistuse, meilegi – siin ja praegu – uut lootust, julgust ja jõudu! Surma ahel on purustatud! Kristus on üles tõusnud!

Rõõmsaid pühi!

Pasha hakitud metspähklitega

Vaja läheb:
500 g. kohupiima
1 pakk rööska koort
2 munakollast
1 dl. suhkrut
150-200 grammi hakitud
metspähkleid
teelusika otsaga vaniljesuhkurt
3 keskmise suurusega õuna
kaneeli.
150 g toasooja võid

Valmistamine:
Hõõru kohupiim kausis
puulusikaga ühtlaseks
massiks. Seejärel vahusta
toasoe või kreemijaks, lisa
kohupiimale pakk röösk koort
ja või. Pese ja tükelda õunad
suupärasteks tükkideks.
Vahusta suhkruga
munakollased ja lisa maitseks
veidi vaniljesuhkrut. Seejärel
kalla munakollased ning
tükeldatud õunad kohupiima ja
või massile. Sega hoolikalt.
Lõpuks lisa hakitud
metspähklid. Tõsta seejärel
segu marliga voodertatud
ümmargusele sõelale ja aseta
ööpäevaks külmkappi.
Järgmisel hommikul kummuta
pasha taldrikule. Enne
serveerimist kaunistada pasha
õunaviilude ja tervete
metspähklitega.
Head isu ja häid pühi!

VIHMAVARBLANE XXXI osa

Kasesalu Lembit polnud juba kaks päeva kodus olnud ja Eda muutus ärevaks. Naine kartis kõige hullemat, nüüd veel eriti, kus Tõstamäe Tõnut enam elavate kirjas polnud. Lapseootel naine oli kui endast ära. Ta käis silla juures jalutamas, koristas mitu korda päevas nende väikest elamist, tõi kuurist küttepuid. Kõige selle juures sundis ta ennast rahulikuks. Midagi hullu ei saanud ju juhtuda.

Veidi vintis Lembit aga maandus pärast Loopre juurest äratulekut Saare Taali elamises. Nüüd anti kaua aega tuha all hõõgunud ihasööstule ometi järele. Saare Taali vajus pärast kõike seda riieühunnikust kuhjatud asemele ja ohkas:

„Miks see truudusetuse koorem mulle täna nii magusana tundus?“ küsis ta Lembitult, kes alasti ta kõrval pead kätele toetas ja naist kogu maailma õrnusega vaatas.

„Mis mõttes?“ küsis Lembit vastu.

„No kulla naabrimees, nüüd oled ju sina abielurikkuja ja mina, kuidas seda nüüd üteldagi- sinu armuke.“

Lembit hakkas naerma ja Taalile meenutas see naer pääsukeste vidinat telefonitradil. Mees ei saanud ka siis pidama, kui ta end asemelt aegamisi üles ajas ja riidesse panema hakkas. Taali vaatles Lembitu toimetamist ja mõtles endamisi, et kuidas ta enne küll naabrimeesr vaadanud oli. Naine poleks oma sügvamateski unistustes arvanud, et see asi nii võis lõppeda. Alles eelmisel päeval oli tal olnud Merlega tõsine jutuajamine. Ta manitses tüdruki oma noormehega ettevaatlikusele ja ütles, et nad kindlasti kaitsevahendeid kasutaksid, kui asi tõsisemaks peaks minema. Aga mida ta nüüd ise tegi? Lamas seal riieühunnikust moodustunud asemel ihualasti ja uneles oma naabrimehest nagu oleks see kõige loomulik asi maailmas. Jah, kummaline on see elu, mõtles Taali. Sellel elul oleks nagu kaks poolt ja see üks pool oli Saare perenaisele suhteliselt tundmata. Lembit seadis end samuti minekule, sest ega neil nüüd enam teineteisele midagi lisada olnudki. Tegu oli tehtud.

Kui ta tuttavast koduuksest sisse astus oli ta üle tüki aja heas tujus, sees oleks nagu mingi vabanemine toimunud. Eda seisis pliidi juures ja segas kulbiga suurt potitäit hapukapsasuppi.

„No märkasid viimaks ka, kus koduüks on? Kus siis nii tullakse? Kaks päeva pole sind näha olnud?“

Lembit tundis, kuidas ta suu kuivaks tõmbus: „Ah, oli Loopre Hannese juures pisut tegemist. Palus mind endale appi ja ma ei sõandanud talle ära kah öelda. Tead naine, pärast seda Tõstamäe Tõnuga juhtunud on see mees ikka täiesti endast ära. Talle tuli seltsiks olla.“

„Ja-jah, kus mul nüüd tuli õige seltsiline välja? Sa ju ei tunnegi teda. Või ehk on teist nüüd üleöö suured sõbrad saanud?“

„Ära aasi, naine. Tõsta toit lauale! Kere on jube hele.“

Aga rahutus Eda südamesse jäi. Naine tundis nagu alateadlikult, mingi seitsmenda meelega, et asi pole üldsegi nii nagu ta kallid abikaasa talle kõneles ja ehkki neil sel teemal enam õhtul ütlemist ei tulnud, pani Eda justkui vaistlikult tähele Lembitus toimunud muutust. See oli midagi sellist, millele ta ei osanudki õiget nimetust anda. See oli nagu midagi niisugust, mis kiirgas ta abikaasat välja, väljaspoole ja Eda oleks võinud oma pea panti panna, teades, et see toimunud muutus ärritas teda.

Lembit aga katsus käituda täiesti loomulikult ja mitte avaldada naisele seda, mis samal päeval, vastu lõunat, tema ja Saare proua vahel oli sündinud. Truudusetuse magus koorem, mõtles ta, kui oli oma tuppä läinud. Jah, Saare Taali oli seda ilusasti öelnud. Taas liikusid Lembitu mõtted oma isale. Selliste läbikäimiste kohta oli isa ikka armastanud öelda, et need käigud jäägu parem enda teada. Aga samas, Lembit koges ka kummalist valutuksatust südames, sellist, mis andis kuskil kuklas märku, et tehtud tegu ei olnud kaugeltki õige. See rõhus ja pani endalt mitmesuguseid küsimusi esitama, näiteks selliseid, et kuidas tunda end siis, kui tegu on tehtud ja midagi enam muuta pole võimalik? Kalgiks ja läbimõtlematuks oli muutunud teda elu ning joodud alkohol.

Aga ta oli ju ainult mees, kõikide oma ihade ja tormiliste tundmustega, mis otsekui ootasid kuskilt paisu tagant väljalaskmist, vabanemist. Mees, kes pidas lugu naistest ja heast napsist. Lembit oli seda noorusest saadik teadnud. Nüüd aga oli muutunud kõik, kõik, mis muutuda üldse sai. Ta oli Edale truudust murdnud ja kui üldse mõtlema hakata, siis millel oli tema truudus Eda vastu siiani seisnud? Usaldusel, sellel, et naine nägi vaatamata raskele tööle ikka veel hea välja? Aga ei, kui miski sai üldse valesti olla, siis oli see ju tema enese sees. Kas ta oli nõrk? Võimalik.

Aastate jooksul oli ta küllalt kuulnud lugusid sellest, et just selle truudusetuse pärast paljud pered lagunevadki, et teatud meestele on omane „jahtida“ uut naist nagu oleks ta mingi ahvatlev saakloom. Aga peab ju ometi olema ka mingi kõrgem vaim või võim, mis kõigele sellele, mis oli toimunud, üldse hästi ei vaata ja kui selline vaim ongi olemas ja ta seda heaks ei kiida, siis kuidas edasi? Kasesalu Lembit ei saanud sellest aru ja kuigi paljudki asjad siin elus olid siiski vaid seisemiste tunnetuste küsimused, siis ei väesunud ta selle üle ka kuigi kaua pead.

„Lembit, kas sa saaksid tulla? Laualambil läks pirn läbi,“ kuulis ta äkki Eda häält köögist ja võpatas millegi pärast seesmiselt, teadmata isegi, miks. Järgneb...